

O dorință este liberă! Ce ți-ai dori tu?

Ilie și Elisei

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 2.9-14

2 Împărați 2.9-14: 9. Și a fost așa: după ce au trecut, Ilie a spus lui Elisei: „Cere ce să-ți fac mai înainte de a fi răpit de la tine“. Și Elisei a zis: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!“ **10.** Și el a zis: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi“. **11.** Și a fost așa: pe când mergeau ei încă și vorbeau, iată un car de foc și cai de foc; și i-au despărțit pe cei doi; și Ilie s-a suit la ceruri într-un vârtej de vânt. **12.** Și Elisei l-a văzut și a strigat: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călăreții lui!“ Și nu l-a mai văzut. Și și-a apucat hainele și le-a sfâșiat în două bucăți. **13.** Și a ridicat mantaua lui Ilie care căzuse de pe el și s-a întors și a stat pe malul Iordanului. **14.** Și a luat mantaua lui Ilie care căzuse de pe el și a lovit apele și a zis: „Unde este Domnul Dumnezeu al lui Ilie?“ Și a lovit și el apele și ele s-au despărțit într-o parte și într-alta. Și Elisei a trecut.

Introducere

Doresc cu plăcere să-ți pun o întrebare: Presupunem că Domnul Isus încă nu S-a înălțat la cer și noi am fi însoțitorii Lui, așa cum erau ucenicii Lui pe drumul Său binecuvântat aici pe pământ. Dacă Domnul Isus în seara aceasta, în seara dinainte de ziua când El va părăsi pământul, ne-ar spune: Cere-Mi, ce să fac pentru tine, înainte de a fi luat de la tine – ce răspuns l-ai da tu? Am dorința sinceră, ca în privința aceasta fiecare inimă de aici să se gândească serios la această întrebare. Căci, gândește-te bine: indiferent care ar fi rugămintea voastră, orice natură ar avea ea, rugăciunea voastră ar arăta clar spre ce este îndreptată inima voastră; rugămintea voastră ar exprima ce este în inima voastră. De aceea rugăciunile noastre lasă să se recunoască mai mult decât orice adevărata stare a sufletelor noastre, chiar mai mult decât discuțiile noastre. În rugăciune se arată, mai mult decât ne dăm noi seama, ce este cu adevărat în inimile noastre, ce ne impulsionează, arată spre ce sunt îndreptate sentimentele noastre.

Care ar fi fost rugămintea ta?

Deci dacă voi v-ați putea pune pentru un moment în situația ca Domnul Isus să vă pună această întrebare: Cere-Mi, ce să fac pentru tine, înainte să fiu luat de la tine – pentru ce te-ai ruga tu? Vă puteți da seama, că aceasta este o întrebare solemnă. Vă întreb: Ce vă este cel mai drag, ce vă stă mai mult pe inimă? – Pasajul, pe care l-am citit, va răspunde la întrebarea, pentru ce să ne rugăm, dacă Hristos ar fi totul pentru noi: eu doresc să Te reprezint pe pământ. – Aceasta stătea înapoia rugăminții lui Elisei, și aceasta ar sta înapoia rugăminții oricărei inimi de aici care aparține cu adevărat lui Hristos, dacă tu ai fi cu adevărat sincer și devotat. Dacă ai iubi cu adevărat pe Domnul Isus – nu mă refer la sentimente naturale; acestea nu ar avea nici o valoare -, dacă L-ai iubi *dumnezeiește*, dacă ai avea simțăminte *cerești* pentru Hristos, atunci singura dorință dominantă a inimii tale ar fi: Doamne Isuse, am dorința să Te reprezint aici, în timp ce Tu nu ești în lumea aceasta. Aceasta era dorința lui Elisei cu privire la Ilie, așa cum se poate vedea în capitolul de față.

Vreau să te reprezint

Așa cum știți, Ilie era aproape de momentul să fie luat și Elisei să fie lăsat singur în urmă. Elisei era legat de Ilie, nu voia să-l părăsească. El a spus realmente: Nu te voi lăsa. Atâta timp cât tu ești aici, rămân cu tine. - Dar, spune Ilie, în curând voi fi luat de la tine, ce vei face atunci? - Atunci, a replicat Elisei, dacă nu te mai pot avea, permite-mi să te reprezint. - Este minunat să meditam la aceasta: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!“, ceea ce nu înseamnă numai o cantitate *de două ori mai mult*, în înțelesul obișnuit, ci ca și cum el ar fi spus: dorința inimii mele este, ca atunci când vei fi luat, să fie așa ca și cum tu ai fi încă aici la mine. - Eu cred că acesta este gândul, prieteni dragi: ca eu să te pot reprezenta așa de clar, ca și cum pe pământ ar fi o copie a celui absent. Aceasta este dorința mea, gândul și râvna inimii mele.

Puterea există

Deci el cere *putere*, și despre aceasta încerc să vorbesc acum. În seara trecută am vorbit despre poziția noastră atât în cer cât și pe pământ, și în seara aceasta doresc să studiem ce rezultă din aceasta: *puterea*. Eu nu am nevoie de putere, ca să-mi păstrez poziția din cer. Dar noi suntem încă în lume, ca să reprezentăm pe Hristos (și fie ca noi toți să simțim mai mult aceasta și să devenim mai mult conștienți în inimile noastre de acest fapt), unde suntem total lipsiți de ajutor, în ceea ce privește locul ca atare. Nu ar trebui să ne așteptăm la altceva decât la respingere din partea lumii acesteia; pretutindeni sunt numai încercări, greutate și obstacole; și aceasta nu numai din partea lucrurilor *rele*, ci și a celor *bune*. Tendința tuturor, chiar și a celor mai bune de pe pământ, este să ne facă să uităm că noi nu aparținem pământului. Veți gândi probabil, că aceasta este formulat la modul foarte general, dar repet: indiferent ce este - chiar și cele mai bune, care aparțin lumii acesteia -, *năzuiește* să ne facă să uităm, că noi nu îi aparținem. De aceea *toate* sunt o încercare pentru noi: dovezile de har ne pun la probă, situațiile favorabile ne încearcă; și noi recunoaștem că nici un moment nu ne putem baza pe noi înșine.

Cine slujește lui Dumnezeu, trebuie să se aștepte la împotrivire

Sunt două lucruri, care caracterizează viața noastră, așa cum a fost și în cazul poporului Israel în pustie: *ajutorul* și *împotrivirea*. Ajutorul este necesar, pentru ca noi să ne putem împotrivi cu succes; nu să ne odihnim și să spunem: „Împotrivirea a trecut“, ci ca să ne putem împotrivi mai mult. Cu cât suntem ajutați mai mult, cu atât mai mult ne putem împotrivi, și cu cât ne împotrivim mai mult, cu atât mai mult vom fi ajutați. S-ar putea părea ciudat, dar efectul este reciproc. Nu este așa, cum gândesc mulți oameni, că, dacă ai ajuns la un anumit moment în viața ta, poți să-ți încrucișezi mâinile pe piept și să te așezi liniștit. Eu gândesc că până la sfârșitul călătoriei este împotrivire, și sunt convins: cu cât mergi mai mult cu Dumnezeu, cu atât mai mult trebuie să te aștepți că împotrivirea *crește*, în loc să *scadă*.

Ilie îl duce pe Elisei peste Iordan

Primul punct din pasajul citit, la care vreau să mă refer, și la care voi trebuie să fiți foarte atenți, este: mai întâi Ilie, prin puterea care este în el, îl trece pe Elisei peste Iordan. El ia mantaua lui și lovește apa, și îl duce pe Elisei cu sine pe cealaltă parte. Fiecare copil al lui

Dumnezeu a fost trecut peste Iordan în moartea Domnului nostru Isus și prin puterea Sa, în ceea ce privește poziția, desigur. Dacă ești un creștin credincios, atunci tu ești de partea cealaltă a Iordanului. El te-a dus dincolo. Observă, că o discuție între Ilie și Elisei are loc abia după ce au traversat râul. Când au trecut peste Iordan, este ca și cum Ilie spune: tu vei fi lăsat curând în urmă fără mine. Tu va trebui să fii singur în lumea aceasta; tu nu mă mai poți avea la tine sau să te mai bazezi pe protecția mea. Până aici ai avut sprijinul meu, ajutorul meu personal, dar acum aceasta nu mai este posibil; și înainte ca eu să plec „cere-mi, ce să fac pentru tine”. Răspunsul lui Elisei este: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!” Și Ilie spune: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi.” Aici avem deci subiectul despre care vreau să vorbesc, și anume: *puterea*. Ceea ce Elisei voia și ce el a cerut era *puterea*, pentru ca el să poată fi un adevărat reprezentant al celui absent. Și aceasta este ce își dorește un adevărat sfânt al lui Dumnezeu; este râvna tuturor acelor care s-au *devotat pentru Hristos*.

El nu spune: doresc tot felul de binecuvântări – siguranța că voi merge în cer și că totul va fi bine în viitor, dar fără să gândească în vreo privință la prezent. Aceasta nu este devotament față de Hristos, nu este credincioșie și simțăminte pentru El. Unul care spune cam așa: sunt bucuros să pot lua în posesiune toate binecuvântările, toată bunătatea care rezultă din moartea lui Hristos, toate avantajele, care se revarsă spre mine prin ceea ce a făcut El: voi fi cu Hristos în cer, cu El în glorie; dar cu privire la lumea aceasta, El nu așteaptă nimic de la mine, decât numai să dau ce este cel mai bun al meu – o astfel de persoană nu are nici o loialitate, nici un devotament sau credincioșie față de Domnul său lepădat.

Adevărata credincioșie spune altfel: mă bucur, că El m-a așezat în toate binecuvântările; dar în același timp inima mea dorește să fiu aici *pentru* El. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât pentru El aici nu era nimic altceva decât respingere. – Nu este ceva minunat să gândești, că înainte ca Domnul preamărit să ia în posesiune tronul Său de domnie în lumea aceasta – acum El nu are încă nici un tron în ea, dar îl va avea -, El Se coboară și ocupă un tron de domnie în inimile noastre sărmene? Și unul, care Îi este cu adevărat credincios, se bucură să spună: înainte ca El să aibă aici tronul Său de domnie (aceasta va fi în Împărăția de o mie de ani), eu îi dau tronul inimii mele. Mă bucur, antedatând în gând ziua în care El va extinde acea domnie în tot universul. Îmi doresc ca El să facă aceasta acum în inima mea – Hristos să fie în ea Domnul oricărui impuls, Comandantul inimii mele; să nu fie în ea nici un singur impuls, al cărui imbold și izvor și satisfacție nu este El.

Singura dorință: să reprezinti pe Hristos ...

De aceea inima își dorește să-L reprezinte aici. Ea știe, că El ne-a trimis aici, ca să fim pentru El, și ea dorește să acționeze corespunzător voinței Sale; de aceea ea dorește să fie în mod practic prietenul lui Hristos. Aceasta este adevărata credincioșie față de Domnul Isus. Desigur această credincioșie se arată în cel mai bun caz sub o formă slabă, sărăcăcioasă; dar indiferent cât este ea de slabă, El privește la inimă. Gândește-te că poate fi o mulțime de show și afirmații solemne însoțite de jurăminte, care nu sunt veritabile; dar dacă El vede că noi dăm totul, oricât ar costa, ca să-L prezentăm în lumea aceasta, atunci inima Lui se bucură.

Aceasta era, ceea ce Elisei avea nevoie și pentru care s-a rugat. Nu a cerut nimic altceva – nu

a cerut să fie folositor, nu ca să fie marele binefăcător al veacului său, să fie o persoană minunată, la care să privească toți și să-l vadă ca dătător de binecuvântare pentru sute și mii de semeni ai lui. Nici un cuvânt despre așa ceva; era ceva mult mai mare decât acestea, și era exprimat în aceste cuvinte simple: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!” Răspunsul lui Ilie este la fel de simplu, și anume: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi.” Ceea ce noi avem nevoie pentru aceasta este *puterea*, așa cum am amintit deja. De aceea noi, dacă venim la învățătura Noului Testament, găsim, că Duhul Sfânt a coborât când Domnul Isus Hristos a plecat din lumea aceasta. Este deosebit de interesant și totodată important pentru noi să studiem această ordine în cartea Faptele Apostolilor capitolul 1. Acolo găsim cuvântul „a luat”, care este folosit aici în 2 Împărați („dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine”), nu mai puțin de patru ori. Aceasta are loc în legătură cu înălțarea la cer a Domnului Isus. „El a fost înălțat” – gândul acesta se întâlnește în tot acest capitol. După aceea a coborât Duhul Sfânt. Așa a coborât mantaua lui Ilie, când Ilie a fost înălțat.

„Eu nu pot” nu există!

Dacă ești un creștin credincios, în tine locuiește Duhul Sfânt, de aceea nimeni să nu se dea înapoi și să spună: eu nu pot reprezenta pe Hristos. Expresia „eu nu pot” nu ar trebui să fie vocabularul nostru. Gândește-te că trupul tău este un „templu al Duhului Sfânt”! Îți poți imagina ceva mai copleșitor de emoționant sau mai solemn decât aceasta, că trupurile noastre slabe, sărmene trebuie să fie locuința Duhului Sfânt? Se mai pune întrebare referitoare la putere, în timp ce puterea lui Dumnezeu locuiește în trupul meu? Întrebarea adevărată este: Cum o folosesc eu? Eu nu trebuie să rog pe Dumnezeu pentru *putere*, *căci puterea a coborât deja*; greutatea și încurcătura în care se află unii creștini este din cauză că ei roagă pe Dumnezeu pentru *putere* și prin aceasta tăgăduiesc puterea prezentă, care este gata să lucreze. Mă tem că necazul obișnuit este din cauză că crucea lui Hristos a fost dată practic la o parte, se poartă grijă de lume, felul de a fi al lumii este preluat, și apoi rugăm pe Dumnezeul sfânt să ne dea putere. Vai, dacă ne comportăm în felul acesta, atunci întristăm pe Dumnezeu Duhul Sfânt, care locuiește în noi și care este puterea. Eu spun, puterea a coborât, și aceasta în nici un fel mai neînsemnat decât în Persoana lui Dumnezeu Duhul Sfânt, care locuiește în trupurile noastre. De aceea putem spune că pentru un creștin credincios este disponibilă orice cantitate de putere.

Putere prin împotrivire

Permiteți-mi să scot în evidență două sau trei lucruri referitoare la această putere, care fac chestiunea mai simplă. Această putere lucrează în două feluri și în două cercuri, și noi avem o ilustrare despre aceasta în capitolul nostru. Primul fel este prin *împotrivire*. Aceasta are loc în mod foarte liniștit; nu este o prezentare mare sau o realizare fantastică, care zguduie tot orașul. Puterea în sine este foarte liniștită. Dacă privești elementele încărcate cu electricitate și auzi zgomotul tunetului puternic peste capul tău, s-ar putea gândi, cât de mare este puterea prezentată acolo. Dar nu este așa. Puterea este înainte, după aceea puterea a trecut, ea nu este în zgomot. Puterea este în fulger, nu în tunet. Ea este fără zgomot, dar *irezistibilă*. Deci, așa cum am spus, această putere spirituală *se opune*. Permiteți-mi să ilustrez aceasta: la înnot sunt două acțiuni aproximativ diferite. Prima acțiune este o împotrivire față de elementul în

care se află înotătorul. Dacă el nu se împotrivesc, el se va scufunda. Căci el se află într-un element advers, care l-ar înghiți. Aceasta este prima acțiune. Dar acum privește cealaltă acțiune: el trebuie să facă o mișcare nouă în acest element. El introduce un principiu nou, care cu adevărat este un aspect nou de putere. El se împotrivesc elementului în care el este, dar cu ajutorul unei puteri cu totul nouă.

Deci acestea sunt cele două lucruri, care sunt legate cu putere: mai întâi *împotrivire* și apoi *opunere la împotrivire*. Există împotrivire din partea elementului care se află acolo și introducerea unei mișcări noi, care este total străină de cea care se află acolo. De aceea, dacă tu vezi un om umblând pe pământul acesta în puterea Duhului lui Dumnezeu, vei găsi aceste două lucruri: nu numai împotrivire față de influențele care îl înconjoară, ci în același timp și introducerea unui principiu nou de acțiune.

Deci, prieteni dragi, prezentăm noi în afară această putere? Aceasta este întrebarea. Să-mi fie permis să întreb pe frații tineri și pe surorile tinere, care sunt în seara aceasta aici, câți dintre ei se îngrijorează de influențele care îi înconjoară în lumea aceasta. Principiul suprem al siguranței este să ne temem de vrăjmășia elementului care ne înconjoară. Totdeauna te bucuri când vezi o teamă divină, sfântă, copilărească și cutremur; și simți totdeauna un sentiment neplăcut îndoielnic, când pe de altă parte vezi *încredere* exagerată. Afirm, că un creștin, care se teme de influențele care îl înconjoară, este veghetor față de pericolele prin care merge. În partea opusă este unul care *nu* are grijă în pericolele mari, să nu se scufunde în torentul veacului acesta.

Cel mai greu pas în jos este primul pas

Dacă te *temi*, atunci te vei *împotrivi*. „Ferice de omul care se teme de Domnul” (Psalm 112.1). Am auzit, că diferența între un pește mort și unul viu constă în aceea, că peștele viu înoată *împotriva* curentului iar peștele mort *în direcția* curentului. Tot așa stau lucrurile și cu creștinii credincioși. Și de aceea ne impresionează puterea acestui cuvânt: „Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5.14)! Domnul să dea fiecăruia de aici această teamă sfântă, veghetoare asupra tuturor celor care ne înconjoară: căci noi ne aflăm într-un element îngrozitor, plin de capcane și pericole, plin de lucruri care au scopul să conducă pe căi lăturalnice pe cei ce sunt fără grijă și neatenți. De aceea și Duhul Sfânt spune: „lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră” (Filipeni 2.12). De ce? Deoarece noi suntem în țara vrăjmașului, dușmăniți la fiecare pas. Și de aceea repet și accentuez insistent aceasta. Primul lucru, pe care sufletul tău trebuie să-l învețe, dacă dorești să lucrezi aici cu putere pentru Hristos, este să te *împotrivesc*. Fii sigur, că dacă cedezi în cele mici, curând vei ceda și în alte lucruri mai importante! Pasul cel mai greu în jos este *primul* pas, ceilalți urmează nespuse de ușor. Ce gând îngrozitor! Domnul să-ți îndrepte inima, ca tu să trebuiască să te împotrivesc, ca să trăiești pentru Hristos în putere pe pământ.

Dă la o parte ce ți se pare a fi cel mai important

Și apoi găsim o *expresie* a acestei energii noi și minunate în istoria lui Elisei. Ce a făcut el mai întâi, atunci când mantaua lui Ilie a căzut peste el, în timp ce Ilie se urca spre cer? Cum a arătat el, că o măsură dublă din duhul lui a venit peste el, care l-a făcut apt să fie un

reprezentant demn al lui Ilie înălțat la cer? Care a fost prima dovadă? „Și și-a apucat hainele și le-a sfâșiat în două bucăți.” Aici eu găsesc așa-numitul primul cer. Și o spun accentuat: dacă tu nu te împotrivești în cercul dinăuntru, nu o vei face niciodată în cercul exterior. Mulți oameni spun: tu nu cunoști situația mea grea; tu nu știi cum îmi merge în mediul meu familiar, în cercul cunoscuților mei, la locul de muncă, și așa mai departe. Oricât de grele ar putea fi toate acestea și oricât de mult v-ați afla în situații grele, permiteți-mi să vă spun, prieteni dragi: cu toate acestea, dacă ați învățat în sufletul vostru mai întâi să vă împotriviți la ceea ce vine *dinăuntru*, atunci veți cunoaște cât de plini de putere și de hotărâți puteți să vă împotriviți la cele *din afară*. De aceea eu cred că primul cerc este cel mai greu. Vorbind simbolic, Elisei dă la o parte mai întâi ce îi era cel mai apropiat – ca să zicem așa, ceea ce îl caracteriza, și anume mantaua proprie.

Dacă ne îndreptăm spre Noul Testament, în evanghelia după Luca capitolul 9 găsim un răspuns la aceasta: „Dacă vrea cineva să vină după Mine ... să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Se spune așa? Nu direct, căci aceasta ar fi ce este *inafară*; ci se spune și: „*să se lepede de sine însuși*”, acesta este cercul lăuntric. Abia după aceea urmează „să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.” În privința aceasta aveți ambele cercuri; cel interior și cel exterior. Și acolo unde este o dorință sinceră de a reprezenta pe Hristos în puterea care ne-a dat-o El, atunci eu trebuie mai întâi să sfâșii mantaua mea proprie, trebuie să renunț la mine însumi. După părerea mea, aceasta înseamnă „să se lepede de sine însuși”. Nu să ne reținem de la anumite lucruri, ci să renunțăm la eul propriu. Minunată libertate! Eu nu cunosc ceva mai frumos decât aceasta: eu renunț la eul meu în totalitate, *pe deplin*, Eu primesc motivații noi, impuls, gânduri și țeluri de la altcineva, și de aceea eu pot să mă lepăd de mine, să-mi iau crucea și să urmez pe Isus.

Voi primiți aceste lucruri prezentate aici într-o imagine impresionantă: Elisei a apucat hainele sale și le-a rupt în două bucăți. După aceea ridică mantaua lui Ilie și spune cam așa: acum nu mă dau înapoi de frica Iordanului. Acum pot întâmpina moartea. Nu mă uimește durerea, suferința și rușinea care mă înconjoară în lumea aceasta. Și pot să mulțumesc Aceluia care îmi dăruiește să accept toate acestea, pentru că dorința inimii mele este: doresc să reprezint pe Acela care nu este aici.

Depinde de ceea ce vedem

Dar permiteți-mi să mă ocup cu un alt punct important. Cineva ar putea să mă întrebe: Cum primesc eu această putere? Pe de o parte noi *posedăm*, așa cum am amintit deja, toată această putere. Prin harul minunat al lui Dumnezeu și marea Lui bunătate Duhul Sfânt a coborât ca să locuiască în noi. Dar cum se face cunoscută această putere a Duhului Sfânt practic în noi și prin noi? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, Duhul Sfânt locuiește în trupurile noastre. Dar cum este practică puterea, și care este principiul în acest caz? Este foarte frumos să vedem ilustrarea de aici. Nimic mai simplu decât aceasta; răspunsul este: „dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine.” Sunt conștient că simplitatea acestei afirmații este o piatră de poticnire pentru unii. „Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine.” Noi nu citim, că el l-ar mai fi văzut și altă dată după aceea, ci dimpotrivă: „Și nu l-a mai văzut.” Dar el a văzut cum *a fost luat* Ilie de la el, și aceasta este important. Acum vă întreb: vă puteți imagina ceva mai minunat? Arată-mi pe domnitorul, deținătorul puterii lumii acesteia, care ar fi putut

vreodată spune celui supus lui: dacă tu mă vezi într-o anumită poziție, atunci vreau să-ți dau ceva din mine însumi. Exact aceasta găsim aici: „Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi.”

Singura întrebare era: Își va îndrepta el ochii spre el? Va accepta el provocarea mare a lui Ilie în înălțarea lui la cer și își va ține permanent ochii îndreptați țință spre el, când el va pleca? Aceasta este întrebarea. Doresc să vă arăt pe baza Scripturii, cum principiul acesta străbate toată Biblia. Este realitatea binecuvântată să nu mai privești la tine însuși și nici la toate celelalte, ci la Hristos. Dacă ochiul nu mai privește la toate celelalte și se îndreaptă spre El, atunci găsim puterea Duhului Sfânt în acțiune. Ce minunat de simplu este aceasta!

Petru privește la Isus

Doresc să vă dau și alte exemple de aceeași natură:

Să ne îndreptăm spre întâmplarea relatată în evanghelia după Matei capitolul 14 și să privim pe Petru. Ce spune el? „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-Mi să vin la Tine pe ape.” Domnul Isus îi cere; „Vino!” Petru a coborât din corabie și a mers pe ape, ca să ajungă la Isus. Și este minunat să medităm la aceasta: atâta timp cât privirea lui se odihnea pe Domnul binecuvântat, el a mers pe ape fără nici un efort, ca și Hristos Însuși. Nu se pune nici o întrebare referitoare la prezența puterii; aceasta era evident prezentă. Cum ar putea un om să meargă pe apă, dacă nu printr-o putere supranaturală? Tocmai despre această putere vorbesc eu, despre puterea supranaturală; nu *nenaturală* ci *supranaturală*, o putere dinafara naturii întregi. Dar priviți, prieteni dragi: vântul și valurile devin acum furtunoase și Petru începe să se scufunde, atunci când privește la vânt. Atâta timp cât privirea lui era umplută numai de Domnul Isus, el mergea peste apele învolburate sub protecția Domnului Însuși. Era o călătorie fără efort; și eu afirm, nu contează greutățile, ele trebuie să dea naștere numai la preocuparea cu Domnul. Dacă avem ochii îndreptați spre El, greutățile nu ne vor birui. Oamenii îmi spun deseori: Dacă voi merge pe drumul acesta sau acela, voi pierde totul. – Bine și frumos, răspund eu, presupunând că este așa. Nu merită Hristos totul? În afară de aceasta niciodată nu veți avea o altă posibilitate atât să dovediți cât și să arătați că Hristos singur vă este de ajuns.

Și mai este altceva: în măsura în care voi pierdeți ceva din pricina lui Hristos, veți trăi bucuria cea mai minunată și mai binecuvântată, pe care Domnul Însuși v-o dăruiește. Voi veți primi returnat înmiiit sub altă formă. Depășește orice imaginație omenească, că în momentul în care ochiul meu se odihnește pe Hristos în gloria Lui actuală, eu pot accepta aici totul: ocară, batjocura, ura, respingerea. De ce? Deoarece puterea lui Hristos este de partea mea. Eu pot accepta locul Lui pe pământ – și de ce? Deoarece eu Îl *văd* în glorie și eu sunt cu El acolo.

Ștefan vede pe Isus

Să luăm un alt exemplu: acela al lui Ștefan din cartea Faptele Apostolilor capitolul 7. Nimeni nu s-a mai aflat de atunci încoace în aceleași împrejurări ca el. Să-l privim pentru un moment. El stă acolo în mijlocul mulțimi furioase, care setoase de sânge se năpustesc asupra Lui și scrâșneau din dinți împotriva lui. El privea țință spre cer și vede gloria lui Dumnezeu și pe Isus. Nimic nu îl oprea de la aceasta. El îngenunche și se roagă pentru ucigașii lui și își

Încredințează duhul în mâinile Domnului Isus. De unde a primit el puterea pentru aceasta? Plin de Duhul Sfânt a privit țintă spre Unul care a fost luat. Așa cum Elisei a văzut pe Ilie când a fost luat și a primit mantaua lui, tot așa Ștefan, când a privit spre Domnul Său, a putut să-și lase viața aici. El a putut suporta toată ura îngrozitoare, pietrele, atacurile ucigașe ale vrăjmașilor săi și a putut îngenunchea să se roage pentru oamenii care îl omorau.

Moise privește într-un anumit sens la Isus

În acest contest este o chestiune care este foarte importantă pentru inimile noastre, și anume cum se desfășoară această putere. Presupunem că puterea este prezentă, cum se manifestă ea caracteristic? După părerea mea Evrei 11.27 clarifică aceasta. Când Duhul Sfânt vorbește despre istoria lui Moise, El spune: „[El, Moise] a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.” Cuvântul decisiv aici, care descrie clar și precis exercitarea puterii, este „*a rezista*”. Cum se realizează aceasta? Aceasta se poate urmări în istoria lui Moise. Ce a făcut el mai întâi? El a *refuzat*. Tocmai despre aceasta am vorbit: el s-a împotrivit împrejurărilor sale. Știi că oamenii spun mereu cu privire la împrejurările lor: Dumnezeu m-a pus în ele. Tu știi că providența m-a așezat în această situație neobișnuită, și de ce gândești tu acum, că eu trebuie să-i întorc spatele? Hotărârea lui Dumnezeu m-a pus în locul acesta. – Eu nu cunosc o persoană în viață, care mi-ar putea arăta o hotărâre divină mai clară și mai pregnantă decât Moise. Era hotărârea divină, care l-a salvat din groapa cu apă în coșulețul din răchită, care a trimis pe fiica monarhului la malul râului, i-a deschis inima și a trezit în ea compătimire pentru copilașul sărman. Era providența divină, care l-a așezat pe Moise în poziția unui copil adoptiv al fiicei monarhului. Totul a fost călăuzire divină, de la început și până la sfârșit.

Dar, prieteni dragi, a fost o zi, în care a început *credința*; și aceasta se uită repede. De îndată ce *credința* a început să lucreze în inima lui Moise, el a respins cea mai bună poziție, pe care un om o putea avea. El a respins exact postul, pe care oricine l-ar fi ocupat cu lăcomie în mod normal în interesele poporului său. S-ar putea spune și probabil s-a spus: el este cel potrivit, ca să elibereze pe Israel. Priviți la poziția lui: el este fiul respectabil al fiicei monarhului, marele bărbat în Egipt alături de împărat. El ne va aduce o eliberare minunată. – Dar gândiți-vă la aceasta: el renunță la toate: „El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon.” El este ca înotătorul în elementul vrăjmaș, și el i se împotrivesc. În cazul lui, împrejurările păreau să fie favorabile, cu toate că în realitate erau vrăjmașe. Aceasta este partea rea. Ele par favorabile, dar în realitate erau vitrege. Ce face el după aceea? El alege suferința. Renunță la comoditate și alege inconvenientul. Renunță la lux și alege starea de umilință. El renunță exact la ceea ce inima s-ar bucura, și alege exact ceea ce pentru carne și natura noastră este respingător. El se împotrivesc comodității de la curtea lui Faraon, el respinge demnitatea unui fiu al fiicei împăratului și alege suferința și necazul cu oamenii cei mai mult jupuiți, care au existat vreodată. Și tocmai de la acest popor a avut el de suferit în timpul întregii lui vieți. Și care este comentariul Duhului Sfânt referitor la această atitudine? Ce valoare avea ea din punctul de vedere al lui Dumnezeu? Cum o evaluează Dumnezeu? Găsim aceasta în epistola către Evrei 11.26. Era „ocara lui Hristos”, pe care Moise a considerat-o o bogăție mult mai mare decât comorile Egiptului. Ce minunat, că Duhul Sfânt poate da o astfel de mărturie la fapta lui Moise!

Și apoi a mai fost ceva: Moise a părăsit Egiptul. Mai întâi el renunță la luxul de acolo și alege necazul împreună cu poporul lui Dumnezeu; și acum el întoarce spatele la toată chestiunea.

Ce putere era aceea, care l-a făcut să suporte toate acestea? El a văzut pe Unul, care a fost luat: pe Dumnezeu nevăzut: „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.” Tot așa este și cu noi; forța nevăzută lucrează în noi, acolo unde cu ochii credinței noi vedem pe Hristos Cel nevăzut. Așa cum ochiul nostru privește pe Hristos în cer, care este de toți nevăzut, în afară de omul credinței, tot așa lucrează în noi forța nevăzută.

Noi trebuie să privim la Isus

Dar eu doresc să vă îndrept atenția în mod deosebit la acest exemplu despre Moise, căci știu că el atenționează cu privire la capcanele și pericolele pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre, în mod deosebit pentru cei mai tineri. Și observați, că momentan nu atât de mult lucrurile *rele* ale lumii acesteia sunt o capcană – trebuie să recunosc, că sunt mulți care au o conștiință care îi reține să vrea să facă *raul*. Însă sunt lucrurile *bune* ale lumii acesteia, după care aleargă așa de mulți sfinți ai lui Dumnezeu. Afirm cu toată severitatea, că în felul acesta este total tăgăduită calea lui Hristos a suferinței și lepădării. Cât de cu totul altfel ar fi toate, dacă tu ai putea spune sincer Domnului Isus (cu aceasta am început în seara aceasta): doresc să *Te* reprezint pe pământul acesta. Este dorința inimii mele, să *Te* reproduc. De aceea îmi doresc mult o îndoită măsură din Duhul Tău, aici unde Tu ai părăsit acum scena aceasta, pentru ca eu să pot fi aici expresia fidelă, interpretul și mesagerul Tău, și anume exact în lumea care *Te*-a respins!

Permiteți-mi să spun un cuvânt de încurajare, care să bucure inimile noastre. Este o mare mângâiere să ști că puterea se obține așa de simplu: „dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine”. *L*-ai privit tu vreodată prin credință, acolo sus în gloria Sa? Tu vei replica: tu nu cunoști greutatea *mele* și ce vrea să *mă* ducă la cădere. – Dar ai probat tu *puterea*? Aceasta este întrebarea. Ți-ai luat tu vreodată privirea de la toate și în mod simplu ai îndreptat-o spre Hristos în cer? Și mi-ai putea tu spune în seara aceasta, că tu cu adevărat ai făcut aceasta și ți-a lipsit puterea? Dragă prietene, sunt sigur, că nu vei putea spune. Una urmează inevitabil pe cealaltă.

Dumnezeu să vă dăruiască o inimă, care să bată pentru Hristos pe pământul acesta. Ocazia pentru aceasta niciodată nu va fi dată în cer. Acolo este glorie și binecuvântări, dar momentul acesta nu va mai reveni niciodată. Eu am numai această unică viață, și pentru ce? Pentru un moment scurt eu sunt pus în această lume vrăjmașă, de neîmpăcat, ca pe această scenă să merg pe calea Acelui binecuvântat, ca să-L reprezint în lumea care nu a vrut să-L aibă. Tocmai aici El a fost urât, disprețuit și răstignit. Acesta este cu adevărat un moment cu cea mai mare însemnătate. Nu mă îndoiesc nicidecum că vom avea pierderi; dar dacă ele ar fi din pricina lui Hristos? O pierdere în lume din dragoste pentru Hristos! Nu este nimeni, care are dragoste sau sentimente pentru El, care nu s-ar bucura, dacă Dumnezeu l-ar considera demn să sufere pentru Numele Lui. Nu ai suferi tu pentru cineva de pe pământ, pe care îl iubești? Ce fel de sentiment pentru Hristos este acela, dacă nu ai putea suferi pentru El?

Domnul să dea prin Duhul Său simțământul inimilor noastre a ceea ce înseamnă să fii aici ca vase ale puterii lui Dumnezeu! Dacă privesc la Domnul Isus Hristos, dacă privirea se odihnește pe El prin credință și eu nu mă gândesc la mine, atunci vine puterea care mă face capabil să-L reprezint. Nu este o chestiune legată de aptitudinile *mele*, sau cum *eu* pot trece

prin greutate. Nu-mi va folosi niciodată, să mă sprijin pe acestea. Nu vei ajunge la țintă dacă *gândești* să ajungi la țel. Dar dacă ochiul tău privește numai la Hristos, crucea îți va deveni subiectul cel mai plăcut (ce este mai frumos, decât faptul că eu *am voie* să merg pe calea Domnului Isus prin lumea aceasta?). Și suferința va deveni dulce și ocara va deveni o nimic, din cauza bucuriei să fiu cu El mai presus de toate acestea, acolo unde este El. În felul acesta sufletul ia tot mai mult în posesiune plinătatea binecuvântată și gloria nesfârșită a locului acela. Așa a fost cu Avraam și Lot. Lot – modelul unui creștin lumesc – a primit cetățile câmpiei. Când a ajuns acolo și apoi a avut ceea ce ochii lui au văzut și ce inima lui dorea, i-a dăruit probleme de la început până la sfârșit. Însă lui Avraam Dumnezeu îi spune: „Ridică-ți privirea”. Și el își ridică privirea spre Dumnezeu și are parte toate aceste discuții divine și de asemenea și de călăuzire divină. El devine prietenul lui Dumnezeu și are dreptul să savureze părtășia cea mai intimă cu Dumnezeul preamărit.

Domnul să îmbărbăteze prin Duhul Său fiecare inimă și să facă pe Hristos centrul sufletelor noastre, ca fiecare să poată spune: dorința mea cea mai mare este să reprezint pe Domnul Isus în lumea aceasta rea. – Și fie ca noi să cunoaștem personal această putere minunată. Domnul să consolideze legământul fiecărei inimi cu El, pentru ca noi nu numai să vedem ca misiune a noastră, ci ca unul din privilegiile cele mai mari, care ne-ar putea fi dat: să fi trimis acolo unde Hristos a fost respins și să fii chezaș pentru El într-un timp tău.

Tradus de la: [Ein Wunsch frei! Was würdest du dir wünschen?](#)

A doua prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?” din anul 1880.

Traducere: Ion Simionescu